

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

~~~~~  
= Γραφεία, Σοφοκλέους 'Αριστείδου =  
~~~~~

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έξωτερικοῦ: Έτησία Δρ. 10.— Έξάμηνος Δρ. 6.—

Έξωτερικοῦ: Φρ. 15.— Φρ. 8.—

Έκαστον φύλλον λεπτὰ 25

Άγγελία και διαφημίσεις δραχ. 2 ὁ στίχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΕ ΟΣΟΥΣ με πικρία μᾶς δηλώσανε τὸ φόβο τους πὼς ὁ Παλαμᾶς εἶνε δυνατό νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Πολίτη, ὑστερις ἀπὸ κάποιο τελευταῖο χρονογράφημά του στὸ «Έμπρός», ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε αὐτά: "Ὅσο ὁ Παλαμᾶς δὲ θγαίνει ν' ἀρνηθῇ τὸ ἔργο του, ὅσο δὲν εἶναι πολλὲς μέρες πού δημοσίεψε καινούργιο βιβλίον μὲ πεζὸ πρόλογο γραμμένο σὲ καθάρια δημοτικὴ, δὲ βλέπουμε τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα χρονογράφημα σὲ φημερίδα, ἀφοῦ ὅλοι ξέρουμε ἀπὸ ποιὲς δημοσιογραφικὲς ἢ κοινωνικὲς ἀνάγκες βγαίνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐφήμερα δημοσιέματα. Ὁ Παλαμᾶς εἶνε κείνος πὺν σὲ μέρες πονηρὲς εἶχε τὸν ἥρωισμό νὰ διακηρύξῃ ἀφοβα πὼς ὁ δημοτικισμὸς εἶναι ἡ ἀρετὴ του. "Αν εἶχε κάποιες ἐπιφύλαξεις γιὰ τὴν καθαρεύουσα μπορούσε νὰ μᾶς τίς δείξῃ πραχτικὰ στὸν πεζὸ πρόλογο τοῦ τελευταίου βιβλίου του. "Ὅσο δὲν κάνει αὐτὸ ἐμεῖς θὰ ἑακολουθοῦμε νὰ πιστεύουμε τὸ ἔργο, ἔργο σεβαστὸ στὴ συνειδήσῃ μας, τοῦ Παλαμᾶ καὶ ὄχι τὰ χρονογραφήματα τοῦ W στὸ «Έμπρός». "Ὡστε ἂς μὴν ἀνησυχοῦνε οἱ νέοι μας.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ στίς ἐφημερίδες πὼς τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιον ἀποφάσισε νὰ ξοδέψῃ πέντε χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ... ἔργα τοῦ Μπάμπη Ἄννινου τώρα πὺν ὁ ἄνθρωπος συμπληρώνει μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ ὅλο τὸ βῆμα του τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς φιλολογικῆς του δράσης, δὲν ξέρουμε γιὰτί ὁ νους μας πῆγε στίς πίστωσης πὺν κάθε τόσο δίνει τὸ Κράτος γιὰ ὑποστήριξη τῶν ἐτοιμόρροπων ἀρχαιολογικῶν μνημείων. "Ένα μόνον βρίσκουμε

πὼς τὸ ποσὸ τῶν 5 χιλιάδων, τώρα μάλιστα μὲ τὴν ἀκρίβεια τοῦ χρητιστοῦ, δὲν εἶνε ἀντάξιο ἐνὸς τέτοιου ἔργου. "Ένα τέτοιο ποσὸ μὲν θάφτανε γιὰ νὰ θεράπευῃ ὁ κ. Μπάμπης τὸ βῆμα του. "Ὅπως καὶ ἂν εἶνε νὰ προσέξῃ ἡ ἐπιτροπὴ πὺν θάναλάβῃ τὴν ἔκδοσιν νὰ μὴν ξεχάσῃ... τὰ Παναθήναια. "Ὅπως εἶνε γνωστὸ ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ἀποθησαυρισμένη ὅλη ἡ φιλολογικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ἄννινου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, σὲ καλαμπούρια καὶ τραγουδάκια. Κι ἄλλῃ μιὰ σύστασις. Γιὰτί νὰ μὴν ἀναβῇ τὴν ἔκδοσιν γιὰ νὰ συμπέσῃ μὲ τίς γιορτὲς τῆς ἑκατονταετηρίδας καὶ ἔτσι νὰ ἰδοῦνε καὶ οἱ ξένοι τὴν πρόδο τῆς λογοτεχνίας μας; Καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Πανᾶ τίποτα; Κ' ἔπειτα λέμε πὼς τὸ Κράτος δὲ νοιάζεται γιὰ τὴν φιλολογία μας.

ΝΕΚΡΕΣ

Εἶδα νεκρὲς πο ἀπλώνανε τὰ κάλλη τους λυμένα,
χεῖλια πὺν ἀκόμα γύρεναν φίλᾳ, μισανουγμένα

Εἶδα νεκρὲς πὺν κρύβανε σεμνὰ τὸ θνητὸν τοῦς
παρθένες πέρ' ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ πέρ' ἀπ' τὸ χαμὸ τους

Κι' ἄλλες κρατοῦσαν ζωντανὰ τοῦ πόνον τους τ' ἀχνάρι
κι' ἄλλες τοῦ τρόμου ὡς ἔφτανεν ὁ χάρος νὰ τίς πάρῃ.

Κ' εἶδα γυναῖκα πὺν ἔφεγγεν ἡ ἴδια σὰ λαμπάδα
περήφανα, τὴ μυστικὰ νεκρὴ τῆς δημοφάδα!

Κ' εἶδα παιδοῦλες τρυφερὲς πὺν τὰ δετὰ τους χέρια
μοῦ θύμιζαν ἀδικοσκοτωμένα περιστέρια...

Μὰ ὅλες οἱ βασίλισσες τῆς Ὁμορφίᾳς, τοῦ Πόνου,
παρμερίζουν νὰ φανῇς, ζητιάνα ἐνὸς τοῦ δρόμου.

Οὔτε λουλούδια γύρω σου, οὔτε ψυχὴ θλιμμένη
μ' ἓνα κουρέλιον μποξὰ σὲ εἶχαν τυλιγμένη

Καρμὺ κρανγὴ δὲν ἔσκιζε γιὰ σένα τὸν ἀγέρα
καὶ ὡς τόσο—ἐνὸς πὺν γνώρισες τὴν Πικρά γιὰ μητέρα—

περνοῦσε μ' ἓνα δόγλονο χαμόγελο στὰ χεῖλιν
κάτω ἀπ' τὸ ἱερώτατο τῆς φτώχειας σου μαντήλι...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μούσα, γλυκὲ Παράδεισε, θεῖο φῶς
Τ' ἅγιον σου στὴ μορφὴ μου ἔλαμψε πνέμα.
"Εφτασα καθαρὸς, ἄγριος ἀνδρὸς
Μὲ τᾶνθῃ τῆς ψυχῆς μου—δάκρυα καὶ αἷμα.

Τὴν πύλον τῆς μὲν ἀρνηθῆς χαρὰ
Νὰ τὰ σκορπίσω θῆξον τρισυγία
Στὰ πόδια, τᾶχραντὰ σου, τὰ ἱερά,
Πηγὴ τοῦ λόγου, δόξα, ἀθανασία!

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΙΑ

Είχα τὸν Πηλάδην μου
Βρεῖ κι' ἐγώ, μωρό μου,
Στῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξη,
Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου·
Καὶ μαζί πηγαίναμε
Μὲ πλεγμένα χέρια,
Καὶ μ' ἐλπίδες φτιάναμε
Πῶ ψηλά ἀπ' τὰσιέρια.

Τὶ γλυκὸ εἶναι, μάτια μου,
Νὰ μὴν εἶσαι μόνος !
Γίνεται διπλὴ ἡ χαρὰ
Καὶ γλυκὸς ὁ πόνος·
Στῆς ζωῆς τὸν πόλεμο
Μὲ διπλὸ κουράγιο
Στῆς Κακίας τ' ἀνίκητο
Ρίχνεσαι μουράγιο.

Μὰ ἦρθε τὸ χινόπωρο
Μιά φορά, μωρό μου·
Καὶ καθὼς θρηνόμαστε
Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
Σὲ μιὰ μπόρα, μάτια μου,
Τὸνερό μου ἐλύθη·
Πρὶν λαλήσει ὁ κόκορας,
Τρεῖς φορές μ' ἀρνήθη.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΓΕΛΑ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ

Διαβάσαμε Ὁσκάρ Ουάιλντ. Μὲ τὴν ὑπέροχη μετάφραση τοῦ Καρθαίου τὰ ρυθμικώτατα ἐξάστιχα τῆς «Μπαλλάδας τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ» ἐσκορπιζόντουσαν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς φυλακῆς μας καὶ τὸ ὠμόρφαιναν. Κάθε στίχος τῆς σὰν πυρωμένο σίδερο ἄγγιζε τὴν ψυχὴ μας καὶ τῆς ἔφερνε ἕναν πόνον ξεχωριστό, — ἕναν πόνον ποὺ τὸν νοιώθει κανεὶς μόνο ὅταν διαβάσει τὸ θεῖο αὐτὸ τραγοῦδι μέσα σὲ φυλακὴ.

Ὅσες φορές κι ἂν ἐδιάβασα ἔξω τὴν «Μπαλλάδα», ποτέ μου δὲν αἰστάνθηκα ἔτσι ὅπως τὸν αἰστάνθηκα σήμερα τὸν στίχο :

Γιατὶ ὅποιος μιὰ ζωὴ δὲ ζεῖ μονάχα
Πεθαίνει πιότερο ἀπὸ μιὰ φορά.

Πόσες ζωὲς δὲν ἔζησα κ' ἐγώ τις λίγες μέρες ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ μέσα καὶ πόσες φορές δὲν ἐπέθανα !

Ἐδιάβαζα λοιπὸν ἐγὼ μεγαλόφωνα, καὶ ὁ σύντροφός μου, καθισμένος σὲ καρέκλα σιμά μου, σουφοῦσε μὲ ἀπληστία ἀλκοολικοῦ τοὺς στίχους, καὶ ὁ Κώστας μας, ὁ λεβέντης, ὁ ἀνοιχτόκαρδος, ὁ ἀληθινὰ ἀφεντάνθρωπος γιατρός, ἐστέκονταν ὀλόρθος, ἀκίνητος, ἀπολιθωμένος, καὶ ὁ Κάπαρης, κολλημένος λὲς στὸν τοῖχο, ἔχασκε καὶ ὅλο ἔχασκε.

Ὁ Διευθυντὴς μας, αὐστηρὸς καὶ ἀμίλητος
γιὰ Νόμους καὶ Ἀρθρα νοιάζονταν πολὺ...

Ἄνοιξε ἡ βαρεῖα πόρτα κ' ἐμπήκε μέσα ὁ δεσμοφύλακας νὰ ἰδῇ τί κάνουμε. Ἐμεῖς, τὴ δουλειά μας.

Ὁ δεσμοφύλακας μπήκε μέσα, πατώντας στὰ νύχια, κ' ἐστάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου. Κ' ἐστάθηκε ἀκίνητος, μαρμαρωμένος καὶ αὐτός, ὅσο ποὺ ἐφτάσαμε στὴ στροφή :

Δὲν τὸ ξέρω ἂν σὲ δίκιο οἱ Νόμοι θρηνοῦνται
καὶ οὔτε ξέρω ἂν οἱ Νόμοι ἀδικοῦνε·
Αὐτὸ ποὺ ξέροντε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἐξόριστοι
εἶναι πὼς στέρεσι τοῖχοι μᾶς κρατοῦνε·
Καὶ πὼς σὰν χρόνος εἶναι ἡ κάθε μέρα μας,
χρόνος, ποὺ ἀργεὺς οἱ μέρες του γυροῦνε.

Τότε ἔφυγε ὁ δεσμοφύλακας πατώντας πάλι στὰ νύχια, καὶ ὁ σύντροφός μου εἶπε τὸ μεγάλο του λόγο : Πὼς ἡ «Μπαλλάδα τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ» νὰ μοιρασθῇ σ' ὅλους τοὺς φυλακισμένους, γιὰ νὰ τοὺς σβύνη τὸν πόνον τῆς Ἀδικίας, ποὺ κρυφοτρῶει τὰ σπλάχνα τους.

Δ. Π. Τ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Ὑατερα ἀπὸ τὴν περιφημὴ ὀνομαστικὴ ἀπόλυτὴ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, δημοσιεύουμε σήμερα μερικὲς φράσεις παρμένες ἀπὸ ἔκθεσες μαθητῶν τῆς δευτέρας τάξης ἐνὸς Ἀθηναϊκοῦ Γυμνασίου. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποτεθῇ πὼς οἱ φράσεις αὐτὲς διαλεχτήκανε μεροληπτικὰ ἀπὸ ἔκθεσες κακῶν μαθητῶν, σὰς πληροφοροῦμε πὼς οἱ μαθητὲς αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους καὶ πὼς οἱ ἔκθεσες των τόσο καλὲς κριτήκανε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τους, ὥστε δημοσιευτήκανε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο ὅλες μαζί χωριστὰ σ' ἕνα φυλλαδάκι ποὺ τώρα τελευταῖα μόλις ἔπεσε στὰ χέρια μας. Τὸ φυλλαδάκι αὐτὸ ἔχει πιά ἱστορικὴ σημασία, γιατί δείχνει τελειωτικά, μὲ κείμενα, ὅχι μὲ θεωρίες, πὼς ἡ καθαρεύουσα, ὅσο καλὴ καὶ ἂν διδαχτῇ καὶ ἀπὸ τὸν πιὸ φιλόπονο καὶ μεθοδικὸ καθηγητὴ, — ὅπως εἶναι ἀληθινὰ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου, — ἀδύνατο νὰ μαθευτῇ, γιατί εἶναι νεκρὸ πρᾶμα καὶ στὸ νεκρὸ καμμιὰ διδασκαλία δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ φυσήξῃ ζωὴ. Οἱ ἔκθεσες αὐτὲς ἕνα καλὸ, ἄς ποῦμε, παρουσιάζουν, ὅτι εἶναι ὅλες, ἀνεξάαιρετα ὅλες, κατὰ πέρεργο τρόπο, χωρὶς τὸν παραμικρότερο σολοικισμό, πρᾶμα ἐντελῶς ἀπίθανο γιὰ μαθητὲς τῆς δευτέρας γυμνασιακῆς, τὴ στιγμὴ ποὺ καὶ αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας σολοικίζει. Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὸ πεοίεργο αὐτὸ φαινόμενο, παρατηροῦμε πὼς ἀπ' τὶς ἔκθεσες αὐτὲς λείπει κάθε ποσοτοτυπία, κάθε ὁποιοῦν παρατήρηση, κάθε ζωὴ. Ἡ καθαρεύουσα περνáει βαρεῖα πάνω ἀπὸ ὅλες καὶ τὶς ἰσοπεδώνει. Καμμιὰ φυσικότητα, καμμιὰ ζωὴ. Ἀλιγυσιὰ καὶ ἐπιτήδευσή λυρικοῦ ἔφρου, ποὺ φτάνει στὰ ὄρια τοῦ κομικοῦ, σὲ κάνει νὰ τὸ οἰκτεῖς τὰ ταλαίπωρα αὐτὰ ἐγγονάκια τοῦ Μιστριώτη.

Ἄλλ' ἄς εἶναι. Τὰ χαρίζουμε ὅλα οὐτὰ στὴν καθαρεύουσα. Ἄς ἰδοῦμε ἂν πετυχαίνει ἡ καθαρεύουσα τὸν ἀπλὸ σκοπὸ ποὺ κάθε γλῶσσα ζωντανὴ ὀφείλει νὰ ἐπαληθεύη. Τὴν ὁδοὶ ἔκφραση δίχως ἀκυρολεξίες καὶ κακόζηλα τοῦλάχισο. Ἀκοῦστε :

Ὁλκος λιγκνιζόμενος ἀπὸ τὰς θαπείας τῆς γηνοαῖας πλατάνου.

Προελαύνουν αἱ τέχνεις ἑμπροσθέν μου.
Βαρυαλγεῖς ἡμέραι ἐξετάσεων.

Καθήμενος κάτωθεν τοῦ ἄσματος.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπερίγραπτος χαρά μου.

Ἰπεύω ἐπὶ ὄνου.

Δάκρυα κυλιόμενα εἰς τὰς δύο ἀναλαβούσας ἐκ τῆς μελέτης κοιτανδεῖσας παρειάς μου, ἐνθυμούμενος...

Καρδίαι κτυποῦσαι τὸν θώρακα αὐτῶν διότι δι' αὐτῶν ἐξάγεται ἡ κρίσις τῶν κόπων τοῦ μαθητοῦ ἐνὸς ἔτους.

Τὸ ρητινοβριδὲς δέξυόνον.

Ἰκονίζομην ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Αἱ ἐξετάσεις εἶναι ἄχθος καὶ σεισάχθεια τῶν μαθητῶν.

Ἡ χαρὰ τῆς τέρψεως τῶν διακοπῶν.

Αἰσθήματα, ἅτινα δίκην σφηνὸς ριζώνουσι εἰς τὴν καρδίαν τῶν μαθητῶν.

Ὁ κώδων ἤκει περὶ τῆς εἰσόδου.

* Ἀγὼ ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν.

Δάκρυον συγκινήσεως, ὅπερ καταδροχθίζει ὁ γείμαρρος τῆς χαρᾶς.

Εἶδον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνελογίζομην.

* Ἐξέρχονται τὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ πτηνὰ πετώντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον θὰ μὲ θανατοιοῦσι διὰ τοῦ ἄσματος τῶν τήν... νόκτα!!

Σταματοῦμε, ἂν καὶ μπορούσαμε νὰ ἐξακολουθήσουμε ὅσο νὰ γεμίζουμε ὅλο τὸ φύλλο. Καὶ ρωτοῦμε: Εἶναι Ἑλληνικὰ αὐτά; Ἀξίζει νὰ ξεδεύῃ τὸ Κράτος γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ τέτοια Ἑλληνικὰ; Κι ἀφοῦ οἱ μαθητὲς ἐνὸς καθηγητῆ ἀπὸ τοὺς καλῆτερους γράφουν ἔτσι, τί νὰ γράφουν τάχα τῶν ἄλλων, ποὺ δὲν ἔγινον οὔτε τὴν ἴδια μόρφωση, οὔτε τὴν ἴδια ἵππουσιν; Τί λέει αὐτὰ ὁ κ. Χατζηδάκης, ὁ κ. Σκιας, ποὺ πάντων ὁ φίλος μας ὁ κ. Πολίτης; Ἑλληνικὰ θὰ διδάσκουμε στὰ παιδιὰ ἢ τοὺς ὁποιοὺς λόγους τοῦ Μιστοιώτη καὶ τίς Ἀνοικὲς Ἀνανοῦλες τῶν κοπελιῶν του; Γιατί εἶναι φανερό πὺς τὰ παιδιὰ οὐτὰ δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ ἀπομνησνεύουν ὁράσεις ποὺ μὲ ἴδιωτα τοὺς ἔβλεπε ὁ καθηγητὴς τους καὶ νὰ τίς συγκολλοῦνε κατὰ τὸ νεώτερο τρόπο. Καὶ τὸ σπουδαιότερο! Ὅταν οἱ καλῆτεροι καθηγητὲς μας ἔγινον τέτοια ἀντίληψη γιὰ τὴν ὥρα αἰ γλῶσσαι, ὥστε νὰ μᾶς προβάλλουν ἀδιόρθωτα σὰν πρότιπο τέτοια κομικὰ καὶ ἀκαλλοίσθητα κομικὰ κατασκευάσματα, δὲ δικαιολογίεται ὁποῖος ἤθελε προτείνει τὸ κλείσιμο τῶν σχολειῶν γιὰ κάμποσα γόρνια. Ὅσο νὰ ἀπονηθίσουμε τὸ ἀπαιτούμενο προσωπικὸ; Σ' ἕνα προσηνέμενον πύλλο εἴγαμε δημοσίευσιν καὶ μιὰν ἄλλην ἔκθεσιν ὑποθητῶν νοσημένην σὲ καθόλου δημοτικὴ. Συγκοίνετε τὴν ἔκθεσιν νείνη μὲ οὐτὲς ποὺ σὰς προσφέρουμε σήμερον καὶ βγάλτε μόνοι σας τὸ μελαγχολικὸ συμπέρασμα.

ΥΠΕΡΙΛΗΞ

ΣΤΟ Β' Β' ΠΡΟΪΕΙΣ ΤΑΥ

Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(42 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 42)

ἐκδίδεται πλήρης σελὶς τοῦ «Νουμά» τῆς α' περιόδου ἐκ τῶν 15.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΜΕΞΗ

ΣΤΟ ΑΙΜΑΝΙ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

Πέρα μακρὰν στὸ πέλαγο ποὺ ἡ τρικυμιὰ ταράζει
χλωμὸ σαλεύει κι' ἄρρωστο στὰ κύματα ἕνα φῶς.

— Βαρκοῦλα θαλασσόδαρη σὰν ποῖδς νὰ σὲ σπαράξῃ
τάχα καημὸς κρυφός!

Μὴ σκιάζεσαι! Τὸ ἀπάνεμο λιμάνι σὲ προσμένει,
κι' ὥς μὲ τὸ φῶς του ὁ μῶλος του ξαπλώνεται ὁ μα-

κρός,

μοιάζει μὲ χέρι ποὺ κρατᾷ μιὰ δάδαν ἀναμένη,
τὸ δρόμο σου νὰ δρῇς!

II

Δεμένα ἀράδα στοῦ γιαλιοῦ τὴν ἄκρη τὰ κατῖα
λικνίζουνη τὴ θλίψη τους σι' ἀσάλευτα νερά,
ποὺ δείχνουνη στὰ βύθη τους τὰ θασωμένα φύκια
κι' ἀπὸ ψηλὰ ποὺ δέχονται τῶν ἄστρων τὴ χαρὰ.

Μὰ ἡ πόνητα κι' ἀπονύχιερη σὰ θὰ φουρήξῃ ἡ αὔρα,
πιὰ δὲν ἔ' ἀφήνει ἀτάραχα γιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν,
καὶ τότε λὲς πὺς νείρουνται ἔ' ἀδερφιά τους τὰ
μαῦρα

ποὺ ἀπὸ καιρὸ μισέψανε καὶ πίσω δὲ θάρρουν!

(1914)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Μῆ, τοῦ κάκου ἔ' ἀχνάρια ζητᾷς νάβρης χάμω
τοῦ παλιοῦ σου τοῦ πύργου; Θὰ μένουν δουδὰ!
Σ' ὅ,τι ἂν ἔχτιζες ξένοιαστα τότε στὴν ἄμμο
ἀπὸ κρύσταλλα κι' ἄλλα πετράδια ἀκριβὰ,
Ὅσο ἂν ψάξης δὲ θάβρης οὐτ' ἕνα σημάδι
τᾶχει πνίξει ἡ ἄμμουδιά, καὶ τὰ κλεῖ τὸ σκοτάδι.

Μὰ στὴν ἄμμο θὲ νάρθουν νὰ χτίσουν κι' ἄλλοι
κι' ὅποιος λέει—πὺς δὲν κάνει—θάρρουν τοὺς γελᾷ.
Κι' ὅσα βρίσκουν γυαλιά, κι' ὅσο βρίσκουν κρυστάλλι
μὲ φωνές, μὲ χαρὲς καὶ μὲ γέλια τρελλὰ
τὸ συνάζουν στὴν ἄμμο κομμάτι-κομμάτι
στὰ δνειρά τους νὰ χτίσουν γυαλένιο παλάτι.

Πόσα τέτοια παλάτια, μὲ μιᾶς, γίναν σκόνῃ
κι' ὅμως δὲς, γύρου πόσα σοῦ δείχτει ἡ ἄμμουδιά.
Πρωτομάστοροι πλήθη! Καθεὶς θεμελιώνει!
— μὲ τὴ σκέψη κανέναν — κι' ὀρῖζει ἡ καρδιά!
Μὰ κι' ἀλλοίμονο ὁ κόσμος πὺς θάταν μιὰ μέρα
τέτοια κάστρα ἂν δὲν ἔχτιζαν πιὰ: στὸν ἀέρα.

Σύρα

N. Π.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Στ. Ἀκόμα Μὴ βιάζεσαι. Χρειάζεται δουλειά. κ. Ν. Ζαχ. Liverpool. Σοὺ στέλνουμε τὸν 1ο ἀριθ. Θυμήσου νὰ στείλεις τὴ συνδρομὴ σου.—κ. Ε. Ἀστέρη. Στείλε μας κανένα ἄλλο καὶ τ' ἀληθινὸ σου ἔ' ὄνομα.—κ. Μιχ. Παντ. Γιδά (Θεσσαλονίκη). Σοὺ στέλνουμε τὰ φύλλα. Διευθ. τοῦ «Ν. Αἰῶνος» εἶναι ὁ κ. Γ. Παπαντωνάκης, ὁδὸς Βοηκομοσοῦ, Ν. 30 Μήπος γιὰ τὴν περὶ τὴν ἀπὸ σκεπτιζόμενα δὲν εἶναι φυλακισμένους κι' ὁ διευθ. ντὴς τοῦ «Νουμά»; Συμφωνοῦνται λοιπὸν πᾶσα πᾶσα ὅσα γράφεις. Συμφωνοῦνται καὶ γιὰ τὸ δατεῖ γράφῃ σου. Θὰ τὰ περιορίσουμε ὅσο μπορούμε.—κ. Ρ. Ρ. Μεσολύγγι. Δὲν τὸ καταλάβαμε. Στείλε μας κανένα ἄλλο.—κ. Α. Καντζ. Χανιά. Σ' ἐγκασιόστουμε γιὰ τὸ γράμμα σου ἢ νὰ γίνῃ! Γραφὸ εἶταν κι' αὐτό! Σοὺ στέλνουμε τὸ 1ο φύλλο. Τὸ πλεῖμα σου θὰ δημοσιευτῇ.